

Mocsári Erzsébet

Észrevétlen ősz...

*Észrevétlen ősz, idő szökik vak testből...
Mint a vér a mélybe rejtett sebből... Feltör,
átszivárog, átitat fény-hír, jelenbe
mondatott szó-áhitat... S ámulsz!... Megérted,
pár csepp csak, de végzet önt, halál, ki, ércet...*

*Így szökött belőlem, így hagyott el ősze
elmúlt évnek... Így hullt, nélküled vesző, le,
óra, perc: a léted, kút-mély minden cseppje,
mély sebből, énemből, így veszett... Maradt az
űr-üres magány-edény... Túlélés malaszt...*

*...Lám, az ember így múlik belőlünk!... Elveszt
lassan, úgy felejt részvét-anyag, mi rejtett.
Minden sejt, atom, pályán kerengő rezge
rész egyszerre megremeg, s kihull a kézből...
Egy, egészből milliárd: egyetlen rész: ő...*

*Mozdulat csak, végtelen. Ősi ismerősé,
elmúlásba, sár-avarba ejtő őszé...
Felmutat, s örökbe int fel... Mély emelje
hulltod... Át a fénybe... Emlék-létbe fogad
tér, anyag, felejtőd... Erdőt, hiányodat...*